

PARAULA I VIDA

Quaresma i camí sinodal

L'evangeli de la Transfiguració, que es proclama cada any el segon diumenge de Quaresma (Mt 17,1-9), és el text que el Papa Francesc ha escollit perquè il·lumini el camí quaresmal de tota l'Església en aquest any del Sínode de la sinodalitat. I ens dona un lema: «**Asceti quaresmal, un camí sinodal**». Ens convida a «pujar dalt una muntanya alta», amb Jesús, per a viure amb el Poble sant de Déu una experiència particular d'asceti com a compromís, animat per la gràcia, i de cara a superar faltes de fe i resistències a seguir Jesús per la creu. Necessitem distanciar-nos de les mediocritats i les vanitats, i posar-nos en camí, un camí costa amunt, que requereix esforç, sacrifici i concentració, com una excursió per la muntanya. Aquests requisits també són importants per al camí sinodal que, com a Església, ens hem compromès a realitzar.

Jesús mateix és *el Camí* i, per això, tant en l'itinerari litúrgic com en el sinodal, l'Església no fa res més que entrar cada vegada més plenament i profundament en el misteri de Crist Salvador. Al final del camí, com els tres deixebles a la muntanya, se'ns concedirà la gràcia de «veure el Senyor en la seva glòria», resplendent de llum sobrenatural, que s'irradiava d'Ell mateix. La bellesa divina d'aquesta visió va ser incomparablement més gran que qualsevol esforç que els deixebles haguessin pogut fer.

Com en qualsevol excursió exigent de muntanya, a mesura que es puja cal mantenir la mirada fixa en el sender; però el meravellós panorama que es revela al final, sorprèn i fa que valgui la pena. «També el procés sinodal sembla sovint un camí ardu, cosa que a vegades ens pot desanimar, diu el Papa, però el que ens espera al final és sens dubte quelcom meravellós i sorpre-

nent, que ens ajudarà a comprendre millor la voluntat de Déu i la nostra missió al servei del seu Regne.»

El camí sinodal està arrelat en la tradició de l'Església i, al mateix temps, obert a la novetat. La tradició és font d'inspiració per a cercar nous camins, evitant les temptacions oposades de l'immobilisme i de l'experimentació improvisada. El camí ascètic quaresmal, igual que el sinodal, té com a meta una transfiguració personal i eclesial, que pren per model la de Jesús i que es realitza mitjançant la gràcia del seu misteri pasqual. Per tal que aquesta transfiguració es pugui realitzar en nosaltres aquest any, el Papa proposa dos «camins» a seguir, per pujar juntament amb Jesús i arribar amb Ell a la meta:

1. Escoltar Jesús. Escoltar-lo en la Paraula de Déu, que l'Església ens ofereix, i escoltar-lo també en els nostres germans; escolta que sempre és indispensable en el mètode i l'estil d'una Església sinodal.
2. No refugiar-se en una religiositat feta d'esdeveniments extraordinaris, d'experiències suggestives, per por d'afrontar la realitat amb les seves fatigues quotidianes, les seves dificultats i les seves contradiccions. La llum que Jesús mostra als deixebles és un avenç de la glòria pasqual i hem d'anar-hi, seguint-lo «només a Ell».

La Quaresma està orientada a la Pasqua. El «recés» no és un fi en si mateix, sinó que ens prepara per a viure la passió i la creu amb fe, esperança i amor, per arribar a la resurrecció. Siguem artesans de la sinodalitat en la vida ordinària de les nostres comunitats!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de Dimecres de Cendra

La Santa Quaresma, camí vers la Pasqua, es va iniciar el dimecres dia 22 de febrer a tota la diòcesi d'Urgell amb les celebracions del Dimecres de Cendra i amb el gest litúrgic de la imposició de la cendra, com a signe de penediment i de conversió. A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la celebració eucarística que es va dur a terme amb la presència del M.I. Capítol. Es van beneir les cendres, senyal de la debilitat i poca consistència de totes les coses creades i de cada cristià, i el Degà, Mn. Benigne Marquès, fou l'encarregat d'imposar la cendra al cap de l'Arquebisbe i després ell a tots els fidels.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme i l'esport: aspectes crítics (II)

Entrenar, rendir i produir. Per assolir aquests objectius, és essencial sotmetre el cos a un gran esforç i de manera disciplinada. Aquest constant desig de superació està íntimament lligat al valor que la societat concedeix al primer lloc, a la victòria, o per dir-ho amb un mot que ha penetrat en totes les esferes de la vida humana: l'èxit (esportiu, acadèmic, professional, afectiu, social, polític, sexual).

Guanyar o morir! Qui guanya, esdevé el centre d'atenció i és objecte de reconeixement i de privilegis. Trenca, ni que sigui per uns instants molt efímers, el

pla de la invisibilitat; és reconegut i escoltat, mentre que el qui perd, resta en el gran pantà de l'anonimat.

La tecnologia es beslluma com la gran aliada. L'esportista constata les serioses limitacions del seu cos, la vulnerabilitat de la seva condició. Es cansa fàcilment, no pot viure molt de temps sense dormir, sense menjar, sense prendre líquids i, encara menys, sense respirar. No suporta grans canvis de temperatura. Si li falla un òrgan, li cal una gran paciència per esperar la seva recuperació. La seva capacitat de corregir i d'aprendre, de nou, és lenta i difícil.

Enfront d'això, l'esportista treballa per assemblar-se al màxim a una màquina de precisió que no senti fatiga i que sigui capaç de rendir en qualsevol circumstància. Observa que hi ha màquines dissenyades per l'home que són més potents i més capaces que ell mateix. S'adona que l'aliança amb la tecnologia és clau per vèncer els límits i millorar el rendiment i està disposat a invertir-hi recursos per assolir el cobert reconeixement social.

Un exemple diàfan d'aquesta aliança es pot veure en el ciclisme, en l'alpinisme, però també en la natació. Grà-

cies a una indumentària especial es van batre, en dos mesos, més de trenta rècords en natació. Els nous teixits dels nedadors, per exemple, van jugar un rol molt especial. Ens referim a teixits que conserven la temperatura i que el mantenen sempre sec. N'hi ha que tenen microcàpsules que alliberen partícules que hidraten la pell o bandes que agafen el múscul per evitar que vibri i respongui millor al cansament. Són com una segona pell, fins i tot, superior a la natural.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Cuaresma y camino sinodal

El evangelio de la Transfiguración, que se proclama cada año el segundo domingo de Cuaresma (Mt 17,1-9), es el texto que el Papa Francisco ha escogido para que ilumine el camino cuaresmal de toda la Iglesia en este año del Sínodo de la sinodalidad. Y nos da un lema: «**Ascesis cuaresmal, un camino sinodal**». Nos invita a «subir a lo alto de una montaña alta», con Jesús, para vivir con el Pueblo santo de Dios una experiencia particular de *ascesis* como compromiso, animado por la gracia, y de cara a superar faltas de fe y resistencias a seguir a Jesús por la cruz. Necesitamos distanciarnos de las mediocridades y vanidades, y ponernos en camino, un camino cuesta arriba, que requiere esfuerzo, sacrificio y concentración, como una excursión por la montaña. Estos requisitos son también importantes para el camino sinodal que, como Iglesia, nos hemos comprometido a realizar.

Jesús mismo es *el Camino* y, por eso, tanto en el itinerario litúrgico como en el sinodal, la Iglesia no hace más que entrar de forma cada vez más plena y profundamente en el misterio de Cristo Salvador. Al final del camino, como a los tres discípulos en la montaña, se nos concederá la gracia de «ver al Señor en su gloria», resplandeciente de luz sobrenatural, que se irradiaba de Él mismo. La belleza divina de esta visión fue incomparablemente mayor que cualquier esfuerzo que los discípulos hubieran podido realizar. Como en cualquier excursión exigente de montaña, a medida que se sube es necesario mantener la mirada fija en el sendero; pero el maravilloso panorama que se revela al final, sorprende y hace que valga la pena. «También el proceso sinodal parece a menudo un camino arduo, algo que a veces nos puede desanimar, dice el Papa, pero lo que nos espera al final es sin duda algo maravilloso y sorprendente, que nos ayudará a comprender mejor la voluntad de Dios y nuestra misión al servicio de su Reino.»

El camino sinodal está arraigado en la tradición de la Iglesia y, al mismo tiempo, abierto a la novedad. La tradición es fuente de inspiración para buscar nuevos caminos, evitando las tentaciones opuestas del inmovilismo y la experimentación improvisada. El camino ascético cuaresmal, al igual que el sinodal, tiene como meta una transfiguración personal y eclesial, que toma por modelo la de Jesús y que se realiza mediante la gracia de su misterio pascual. Para que esta transfiguración se pueda realizar en nosotros este año, el Papa propone dos «caminos» a seguir, para subir junto con Jesús y llegar con Él a la meta:

1. Escuchar a Jesús. Escucharle en la Palabra de Dios, que la Iglesia nos ofrece, y escucharle también en nuestros hermanos; escucha que siempre es indispensable en el método y estilo de una Iglesia sinodal.
2. No refugiarse en una religiosidad hecha de acontecimientos extraordinarios, de experiencias sugestivas, por miedo a afrontar la realidad con sus fatigas cotidianas, sus dificultades y contradicciones. La luz que Jesús muestra a los discípulos es un avance de la gloria pascual y debemos dirigirnos a ella, siguiéndole «sólo a Él».

La Cuaresma está orientada a la Pascua. El «retirarse» no es un fin en sí mismo, sino que nos prepara para vivir la pasión y la cruz con fe, esperanza y amor, para llegar a la resurrección. ¡Seamos artesanos de la sinodalidad en la vida ordinaria de nuestras comunidades!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Jornada de Pastoral de la Salud

La 17a Jornada formativa en salud, organizada per la Delegació de Pastoral de la Salut de la diòcesi, es va dur a terme el 25 de febrer al Santuari del Sant Crist de Balaguer, amb una notable assistència de participants. La conferència de Ramon Cases, Osteòpata de La Seu d'Urgell, sobre el tema «Som cos i esperit. Anatomia perfecta», va obrir la jornada de formació, després de la pregària i la presentació, que va anar a càrrec de Mn. Ignasi Navarri, el Delegat de Pastoral de la Salut del Bisbat d'Urgell.

Ramon Cases, Osteòpata especialitzat en Osteopatia Pediàtrica, va exposar la seva experiència segons la qual la comprensió integral de la persona com una unitat de cos, ment i esperit, permet oferir una assistència holística al pacient. Així doncs l'osteopatia, mitjançant la seva metodologia d'aplicació manual personalitzada i els seus objectius clínics —preventiu, curatiu, pal·liatiu o coadjuvant— podria ser una disciplina paradigmàtica en l'assistència sanitària holística. En el segon bloc, va fer un breu resum de la seva tesi doctoral titulada «Efectos del tratamiento osteopático en trastornos neurocognitivos asociados y la calidad de vida relacionada con la salud en el Trastorno del Espectro Alcohólico Fetal (TEAF)», la qual demostra un efecte beneficiós de l'osteopatia en trastorns neurocognitius i la qualitat de vida d'infants amb TEAF provinents de l'adopció de Rússia i Ucraïna. El TEAF, que és causat per l'exposició prenatal a l'alcohol de l'em-

brí o fetus en formació, és reversible si la dona embarassada no consumeix alcohol des del moment de la concepció i durant tota la gestació.

Després d'un descans, Mn. Ignasi Navarri va pronunciar una nova conferència sobre «El sagrament de la Unció dels Malalts».

En acabar les conferències hi va haver un temps per a preguntes i reflexions dels participants, i es va informar als assistents sobre el 43è Pelegrinatge diocesà a Lourdes, que es portarà a terme del 29 al 31 de maig. També es va presentar la XXV Celebració de la Pasqua del Malalt que tindrà lloc a La Seu d'Urgell, el dia 13 de maig.

► Càritas d'Urgell envia els primers 32.000 euros a Turquia pels damnificats pel terratrèmol. Càritas d'Urgell ha informat que en els darrers dies de febrer es van enviar a Turquia, els primers 32.000 euros per donar suport als damnificats pels terratrèmols, a través de Càritas Turquia.

Les iniciatives de Càritas com a resposta humanitària d'emergència, tant a Turquia com a Síria, continuen gràcies al treball combinat de diversos equips de Càritas a les diòcesis locals, així com del personal i voluntaris de Càritas de tot el món, incloent països

Pots fer el teu donatiu a:
CaixaBank ES36 2100 0018 1702 0051 6790
bizum 33449

Més informació a:
www.caritasurgell.cat
973 35 12 66

AJUDA A LES PERSONES AFECTADES PELS GREUS TERRATRÈMOLS
Et necessiten, dona ara!!!

com Itàlia, Alemanya, Polònia i Líban.

A Iskenderun, Càritas col·labora amb la diòcesi d'Anatòlia per

distribuir paquets d'aliments, aigua, articles d'higiene, roba d'abric i mantes per als damnificats de Turquia.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Sense humilitat no es pot trobar Déu, no es pot fer experiència de salvació, i no es pot trobar ni tan sols al proïsme, al germà i a la germana que viuen al costat de nosaltres» (20 d'agost).

@Pontifex_es: «Jesús ens exhorta a entrar per la porta estreta, cosa que significa seguir-lo en l'amor, com fan els qui sofreixen per la fe, però continuen resant i estimant, responent al mal amb el bé i trobant la força per a perdonar» (21 d'agost).

@Pontifex_es: «La misericòrdia de Déu, que ens ha fet germans i germanes, ens crida a ser artesans de pau i de concòrdia» (22 d'agost).

@Pontifex_es: «En la vellesa, l'essencial de la vida, allò que més apreciem en acostar-nos al nostre comiat, ens sembla definitivament clar. Tota la nostra vida sembla una llavor que haurà de ser enterrada perquè neixi la seva flor i el seu fruit» (24 d'agost).

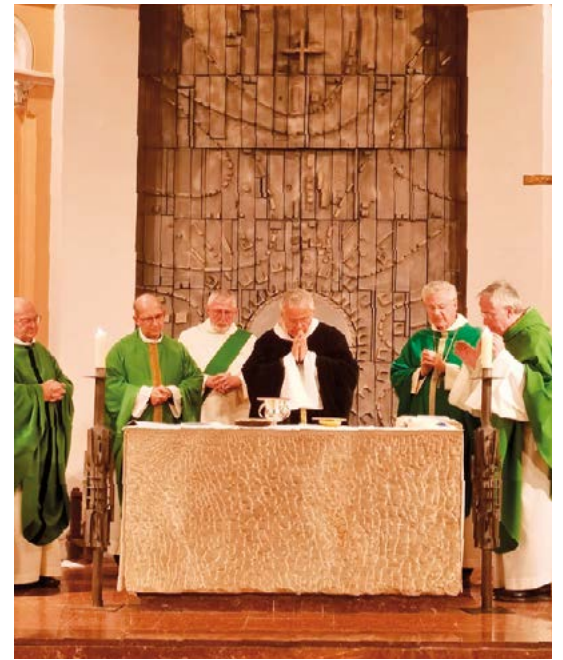
Visita apostòlica al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya

Els dies 21 i 22 de febrer, Mons. Milton Luis Tróccoli Cebedio, Bisbe uruguaià de Maldonado-Ciudad del Este-Minas (Uruguai) acompanyat del Secretari D. Fausto Alejandro Castaño, van visitar el Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (SMI), on resideixen els actuals 4 seminaristes d'Urgell. Van ser atesos pel Bisbe delegat per al Seminari, Mons. Joan-Enric Vives, pel Rector Mn. Armand Puig, el Vicerector Mn. Gabriel Casanovas, el Director espiritual Mn. Jaume Gené i el col·laborador en la Direcció espiritual P. Enric Puig S.I.

També van acudir i van participar a la Visita els bisbes dels 7 bisbats agrupats en el SMI, els degans de les facultats on estudien els seminaris-

tes, els rectors dels seminaris diocesans, la Delegada dels ecònoms i el personal de serveis. Especialment els seminaristes que resideixen al carrer Casp, dels 24 seminaristes que aquest curs formen el SMI, van poder-se entrevistar amb el Bisbe visitador.

La Visita s'ha anat desenvolupant a tots els Seminaris d'Espanya des de l'11 de gener fins al 3 de març, amb dos bisbes visitadors de l'Uruguai: Mons. Fajardo i Mons. Tróccoli, enviats pel Dicasteri per al Clergat i els Seminaris. Cerca d'animar a posar en pràctica el recentment aprovat Pla de Formació Sacerdotal «Formar pastors missioners» de la CEE.

Reunió de formació per a animadors pastorals

El dissabte dia 18 de febrer, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la primera reunió de formació dels animadors pastorals que s'encarregaran de les celebracions dominicals en absència de prevere. Presidí la trobada constitutiva dels primers 17 laics i consagrats, l'Arquebisbe Joan-Enric, amb el Vicari episcopal d'acció pastoral, Mn. Antoni Elvira.

La reunió va iniciar-se amb una pregària demanant la força de l'Esperit Sant perquè acompanyi aquesta nova iniciativa promoguda pel Bisbat d'Urgell, i es va proclamar la lectura del profeta Isaïes 54,2-5: «Eixampla la tenda...» inspiradora de l'eta-

pa continental del Sínode sobre la sinodalitat, comunió, participació i missió.

L'Arquebisbe va donar la benvinguda als participants que han estat cridats pel Sr. Arquebisbe o pels rectors corresponents i va insistir en la necessitat d'aprofundir en què tota l'Església és ministerial. Pel baptisme rebut, tots els laics estan cridats a ser Església de comunió fraterna i Església missionera. Una Església que vol ser acollidora, misericordiosa, guaridora i sinodal (que fem junts el camí) i evangelitzadora. Una Església que vol ser hospital de campanya i Església pobra i per als pobres, vulnerables, ferits... En aquest sentit

cal valorar la nostra realitat diocesana concreta: els nostres pobles petits, els avis, aïllament, soledat, els pocs nens i les famílies tan afeblides, més valorar les dones, hi ha pocs joves, l'economia rural i la llunyania de Barcelona; el turisme i un patrimoni tan gran, la bellesa de la creació; canvi climàtic...

Pel baptisme tots som fills i filles de Déu, temples de l'Esperit, i membres de l'Església Santa, el Poble de Déu en sortida evangelitzadora. Ara cal «eixamplar la tenda» (Is 54,2-5) comunió, participació i missió. I acollir, perdonar, estimar. L'escola que s'iniciava aquell dissabte pretén formar els laics i consagrats perquè puguin ser enviats pel Bisbe amb missió ministerial: «servir i estimar, lloar Déu i anunciar l'Evangelí de l'Amor», possiblement amb el conferiment dels ministeris d'Acollit i Lectorat. Tots podem col·laborar. Déu ha elegit allò que no val res, per confondre els savis i prudents (1Cor 1). No som cridats a un premi, sinó a ser enviats a servir, amb humilitat i responsabilitat.

Aquest grup, a manera d'un equip, promourà la formació dels laics i consagrats per aprendre l'*Ars celebrandi* i la fidelitat a Déu i a l'Església en la celebració: valor del Missal, leccionaris, gestos... adaptar-nos als pobles petits i a la gent. Sabent que ho fa Déu i no nosaltres. La Litúrgia és la font i el cim de tota la vida cristiana.

Es van repartir diversos materials de formació del CPL i es proposà un calendari de properes reunions formatives en aquest curs.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Santa Madrona (s. II), vg. i

mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abra-

ham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Tortosa: Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sar-

denya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i dr. de l'Església.

19. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b. 6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«El qui begui de l'aigua que jo li donaré mai més no tindrà set»

L'Evangelí d'aquest diumenge és un dels més bonics del Nou Testament. Es tracta de la *samaritana*, aquesta dona que anava a *treure aigua del pou* i es troba amb Jesús que li demana: *Dona'm aigua*. Però és Jesús qui li ofereix la veritable aigua que assacia la seva set, l'aigua viva: *Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva i ell te l'hauria donada*. La dona no acaba d'entendre de quina aigua li parla Jesús, pensa només en l'aigua terrenal. Ara és quan Jesús li diu: *Ves a cridar el teu marit i torna*. Ella contesta: *no en tinc de marit*. I Jesús li fa: *Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit*. Davant d'aquesta resposta la dona que havia vist en Jesús primer un passavolant, després un senyor, ara el confessa profeta. Però no vol entrar en la seva vida, en els seus problemes personals i planteja una qüestió teològica: quin és el lloc per a *adorar Déu*. És sincera? Vol fugir d'encarar la seva vida? Jesús li respon: *S'acosta l'hora, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat*. El culte ja no es dona en un lloc, sinó escoltant el missatge de Jesús, vivint com a fills del Pare, deixant-se endur per l'Esperit. Ella espera encara que arribi el Messies però Jesús ja li diu obertament: *el Messies soc jo*. Ara la dona es converteix en evangelitzadora per a tots els seus conciutadans que descobreixen com ella que Jesús és *el Salvador del món*. Aquest és l'aliment del que parla Jesús: *El meu aliment és fer la voluntat del que m'ha enviat i acomplir la seva obra que no és altra que portar l'aigua viva, el do de Déu a tots els pobles de qualsevol raça o religió*. Aquesta aigua, simbolitzada ja en l'aigua que va donar Moisés als israelites és l'amor que ens manifestà Déu quan Jesús morí per nosaltres que érem pecadors. El nostre aliment ha de ser descobrir aquest amor de Déu, trobar-nos amb Jesús i donar-lo a conèixer als nostres germans, tal com va fer la samaritana.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisés: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisés s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisés ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No endureriu els vostres cors.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del libro del Èxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaría llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaría a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoráis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».